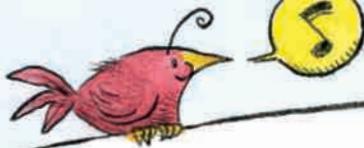

ΚΑΛΟΣ ΟΡΙΣΑΤΕ ΣΤΙΣ
7 ΒΕΛΑΝΙΔΙΕΣ!

Η ΧΩΜΑΤΕΡΗ
ΤΩΝ 7
ΒΕΛΑΝΙΔΙΩΝ

ΤΟ ΜΑΓΑΖΙ
ΠΑΙΧΝΙΔΙΩΝ
ΤΟΥ ΤΟΥΤΑ

ΤΟ ΔΗΜΟΤΙΚΟ
ΣΧΟΛΕΙΟ
ΤΟΥ ΜΑΟΥΝΤΑΙΝΒΙΛ

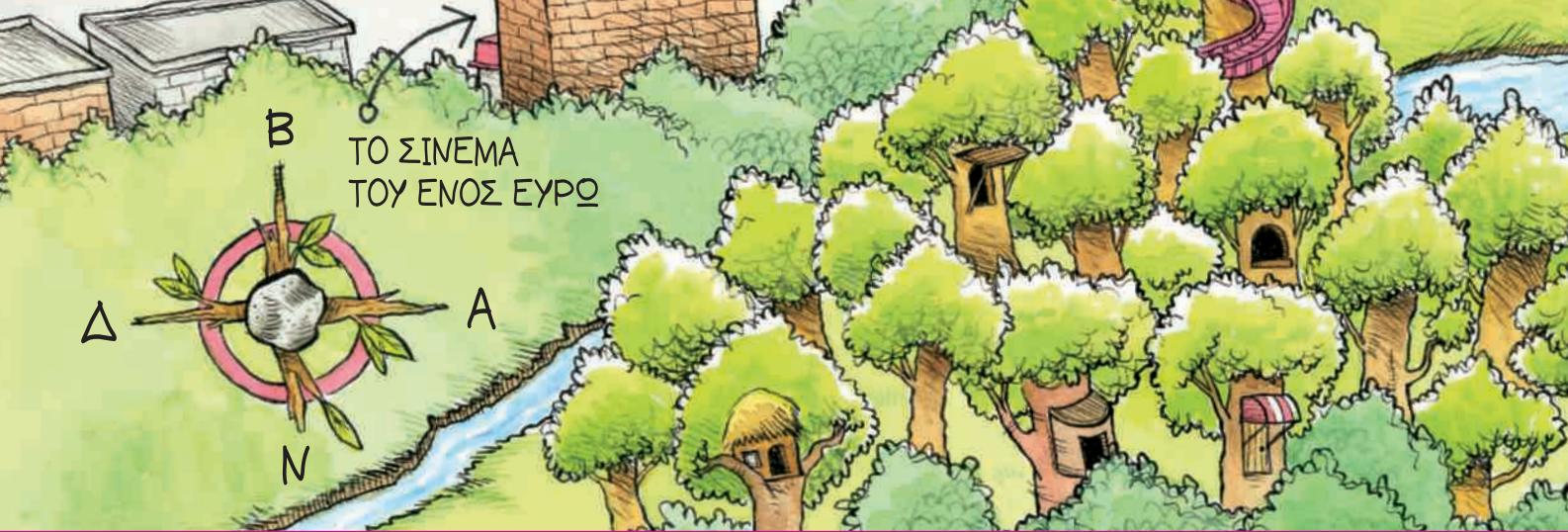
ΤΟ ΧΩΡΙΟ
7 ΒΕΛΑΝΙΔΙΕΣ

ΤΟ ΣΠΙΤΙ
ΤΟΥ ΣΑΜΜΥ
ΚΑΙ ΤΗΣ
ΣΟΦΙΑΣ

προς τον πορθμό

B
ΤΟ ΣΙΝΕΜΑ
ΤΟΥ ΕΝΟΣ ΕΥΡΩ

A
N
D

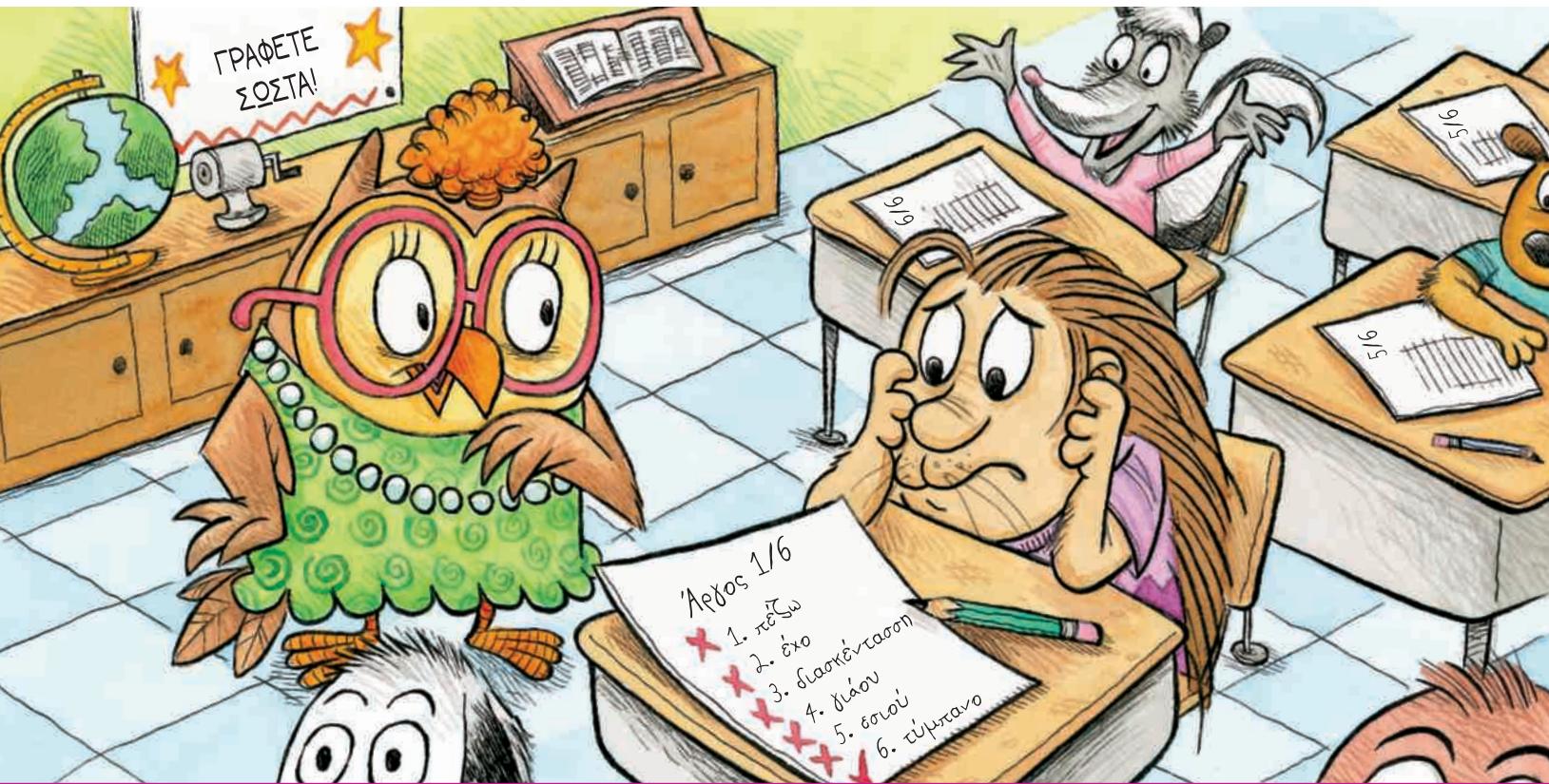
Ο Άργος προσπάθησε να τις γράψει για να τις μάθει, αλλά τα γράμματα κολυμπούσαν μπροστά στα μάτια του σαν ψάρια.

Οι λέξεις ήταν πάρα πολλές, δεν μπορούσε να τις μάθει σε μία μόνο νύχτα. Όσο περισσότερο προσπαθούσε ο Άργος να τις απομνημονεύσει, τόσο πιο πολύ μπερδευόταν. Τελικά τα παράτησε και πήγε για ύπνο.

Την επόμενη μέρα ο Άργος δεν τα πήγε καλά στο διαγώνισμα. Ξεχαψε όλες τις λέξεις λάθος εκτός από το τύμπανο.

«Τι συνέβη;» ρώτησε η δεσποινίδα Κουκουβάγια. «Δε μελέτησες; Το ξέρω ότι μπορούσες να έχεις πάει καλύτερα».

«Έβεισκα συνεχώς άλλα πράγματα να κάνω» είπε ο Άργος.

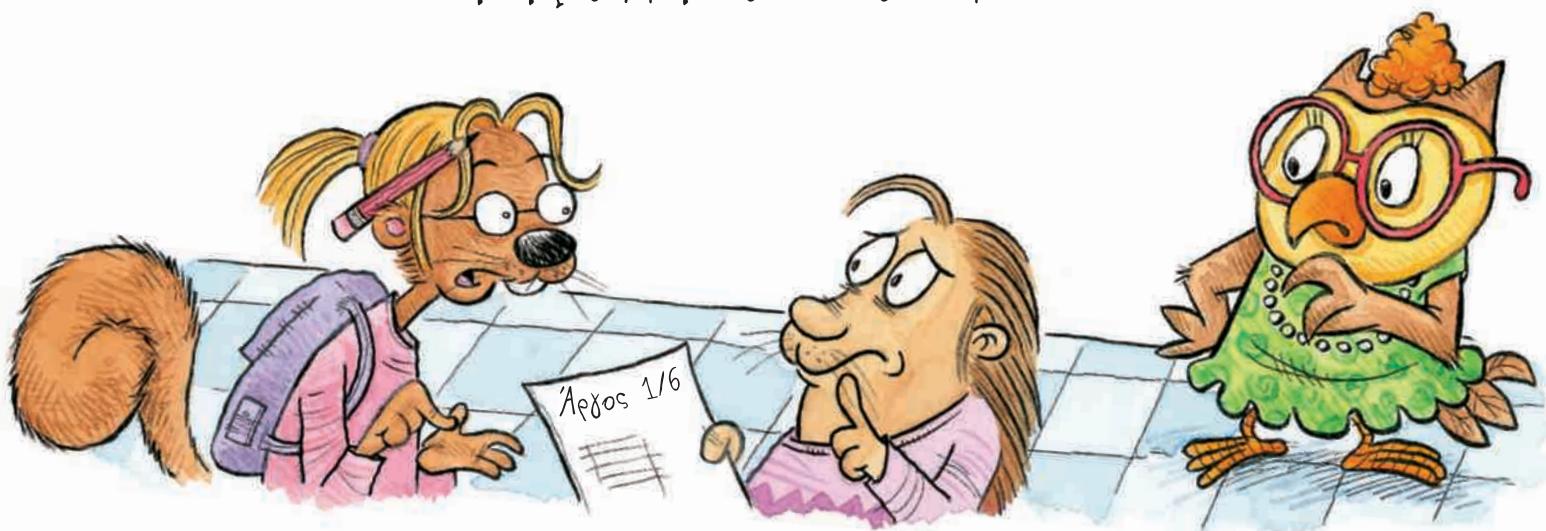
Η Σοφία στεκόταν λίγο πιο πέρα. «Δεν πρέπει να αναβάλλεις όσα έχεις να κάνεις» είπε.

«Τι;» είπε ο Άργος.

«Θέλω να πω, όταν έπρεπε να ξεκινήσεις με τα πιο σημαντικά» είπε η Σοφία. «Πρώτα έπρεπε να διαβάσεις και μετά να διασκεδάσεις».

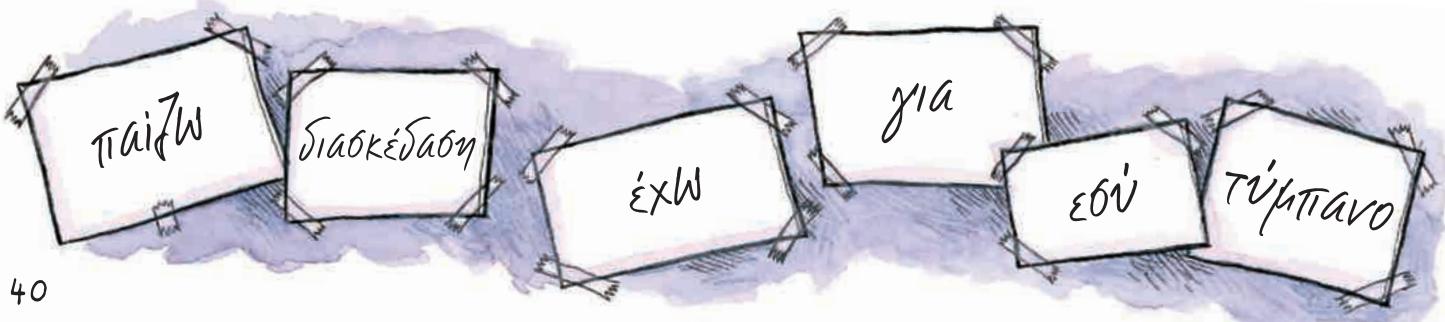
Η δεσποινίδα Κουκουβάγια συμφώνησε. Είπε στον Άργο ότι όταν μπορούσε να ξαναγράψει το διαγώνισμα την επόμενη Παρασκευή.

«Κι αυτή τη φορά, μην έρθεις απροετοίμαστος!» είπε.

Ο Άργος πήγε σπίτι. Κοίταξε το νέο του τύμπανο. Νταμ-νταμ-ντααααμ-νταμ άκουγε μέσα στο κεφάλι του.

Κοίταξε τις λέξεις για το διαγώνισμα ορθογραφίας.

Ντινγκ ντονγκ. Κάποιος χτυπούσε την πόρτα. 'Ηταν η Σοφία.
«Ηενα να σε βοηθήσω να μελετήσεις» είπε.
Δούλεψαν για μία ολόκληρη ώρα χωρίς να σταματήσουν
ούτε μία φορά.

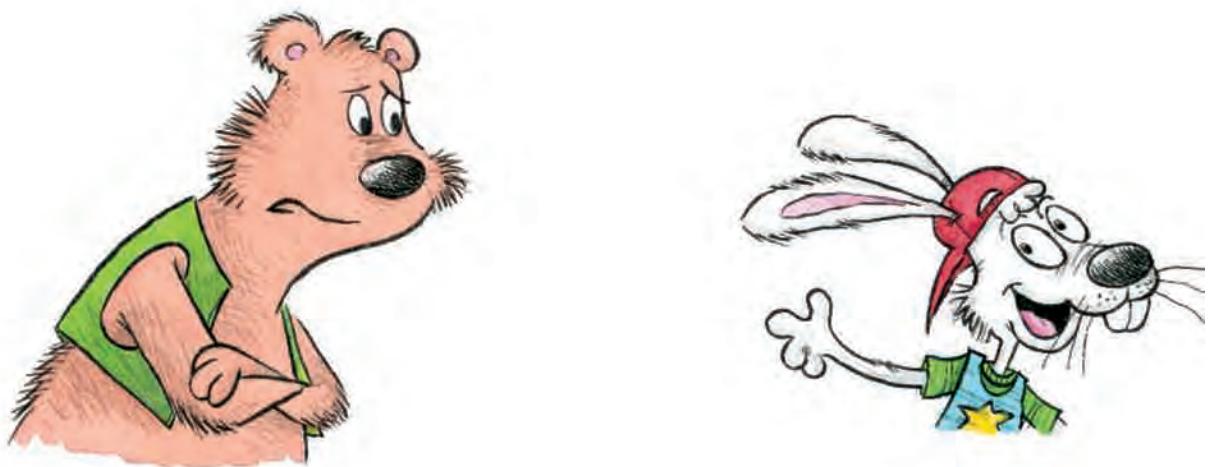

Ντινγκ ντονγκ. Κάποιος χτυπούσε την πόρτα.
'Ηταν ο Πανούλης.
«Θες να παίξουμε μπέιζμπολ;» είπε.
«Δεν μπορώ, Πανούλη» είπε ο Άργος.
«Μελετάω».
«Τι κάνεις;»
«Μελετάω» είπε ο Άργος.
«Άψογα» είπε ο Πανούλης.
«Θα τα πούμε άλλη στιγμή».
Κι έφυγε τρέχοντας.

«Όχι!» είπε ο Μελής. «Μιλάς πάρα πολύ και κουνιέσαι πάρα πολύ και ποτέ δεν ακούσ! Πήγαινε και διασκέδασε χωρίς εμένα».

«Εντάξει» είπε ο Πανούλης. «Θα τα πούμε αργότερα».

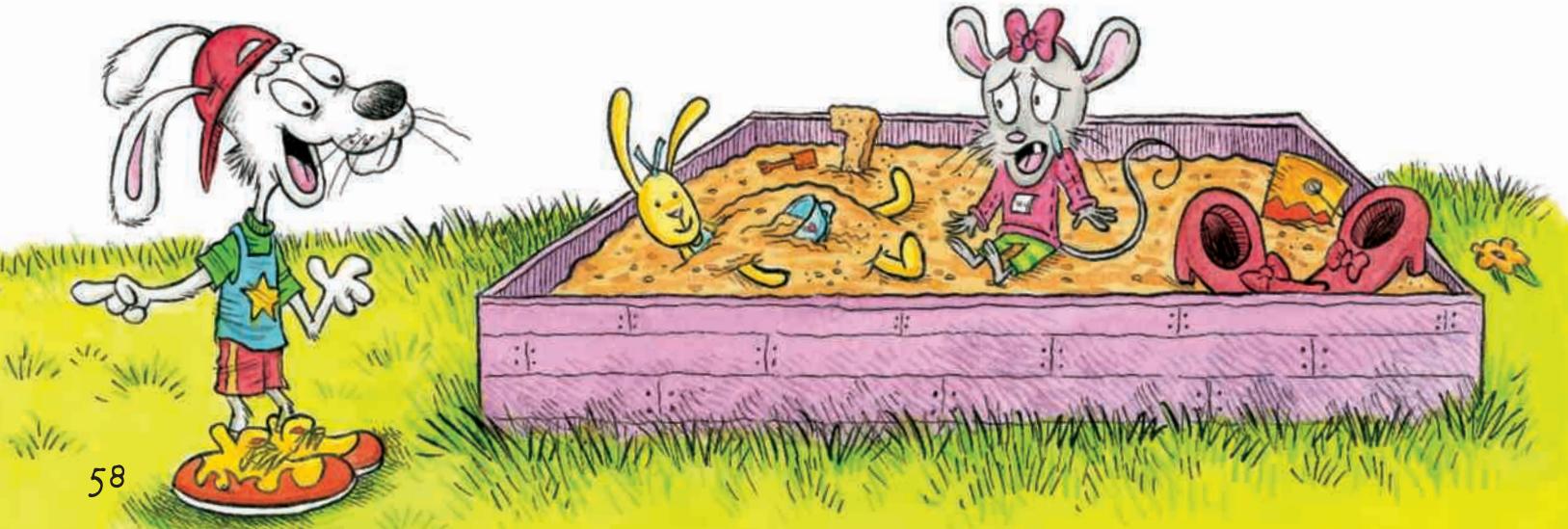
Ο Πανούλης έφυγε τρέχοντας. Πέρασε τροχάδην έξω από το σπίτι της Μαζιέλας Ποντικούλας. Έκείνη καθόταν στο σκάμικα της με την άμμο.

«Γουόου! Γουόου!» έκλαιγε η Μαζιέλα.

«Τι συμβαίνει;» φώναξε ο Πανούλης.

«Ντο φουγόθεγ μου είναι μενθαέκθω».

«Τι;» είπε ο Πανούλης. «Θέλεις να σε βρέξω; Εντάξει, πάμε για κολύμπι».

Η Μαζιέλα κούνησε αρνητικά το κεφάλι της. «Γουόου!
Γουόου!» έκλαιγε. «ΝΤΟ ΦΟΥΓΟΒΕΓ ΜΟΥ ΕΙΝΑΙ
ΜΕΘΑΕΚΘΩ!»

«Α, το 'πιασα» είπε ο Πανούλης. «Τόφου. Πεινάς και θέλεις
να φας».

Η Μαζιέλα κλότσησε την άμμο με τα πόδια της.
«Γουόουουουου! Γουόουουουου! ΝΤΟ ΦΟΥΓΟΒΕΓ ΜΟΥ
ΕΙΝΑΙ ΜΕΘΑΕΚΘΩ!»

«Τα παρατάω» είπε ο Πανούλης.
«Ας δούμε αν η Λιλή Κουνάβη
μπορεί να καταλάβει τι συμβαίνει».

Ο Πανούλης πήρε αγκαλιά τη
Μαζιέλα και την κουβάλησε στο
σπίτι της Λιλής.

Χιτύπησε το Κουδούνι.

Η Λιλή άνοιξε την πόρτα. «Γεια, Πανούλη. Γεια, Μαζιέλα.
Τι τρέάχει;»

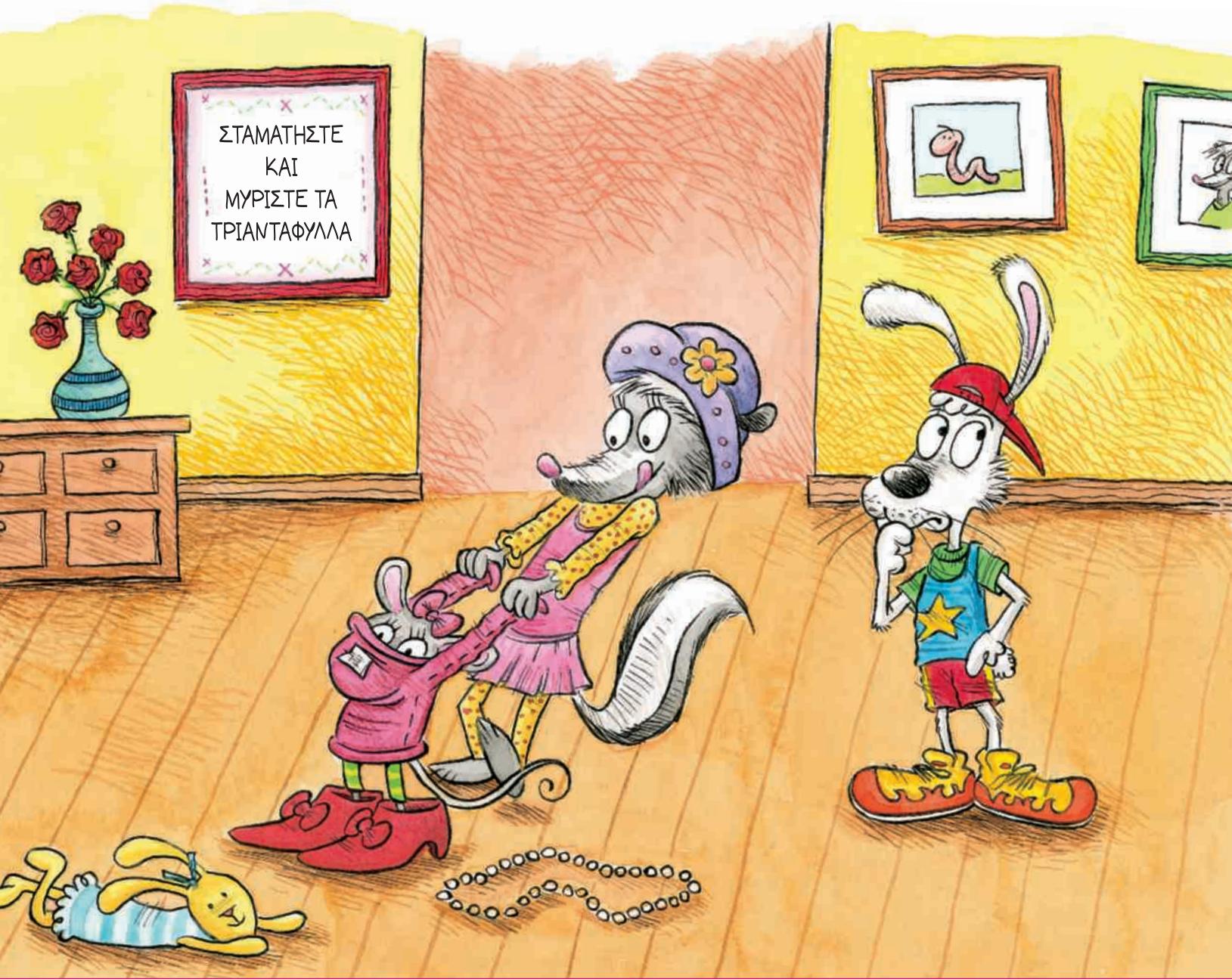
«ΓΟΥΟΟΥ! ΓΟΥΟΟΥ!» έκλαιγε η Μαζιέλα.

Η Λιλή την κοίταξε. «Τι συμβαίνει;» ρώτησε.

«ΝΤΟ ΦΟΥΓΓΟΒΕΓ ΜΟΥ ΕΙΝΑΙ ΜΕΘΑΕΚΘΩ!»

«Ω, γλυκούλα μου» είπε η Λιλή. «Το πουλόβερ σου είναι
το μέσα-έξω! Κακομοιρούλα!»

Η Λιλή έβγαλε το πουλόβερ της Μαζιέλας, το γύρισε και της
το ξαναφόρεσε.

«Πώς μπόρεσες και κατάλαβες τι έλεγε;» είπε ο Πανούλης.

«Πρέπει ν' ακούσ με την καρδιά σου και με τα μάτια σου, όχι μόνο με τ' αυτιά σου» είπε η Λιλή. «Δεν είδες ότι το πουλόβερ της ήταν το μέσα-έξω;»

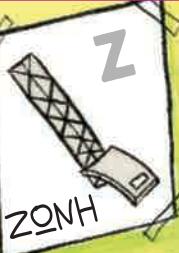
«Οχι» είπε ο Πανούλης. «Ούτε καν που το πρόσεξα».

Απόμεινε σιωπηλός για μια στιγμή. «Πρέπει να πάω να δω τον Μελή».

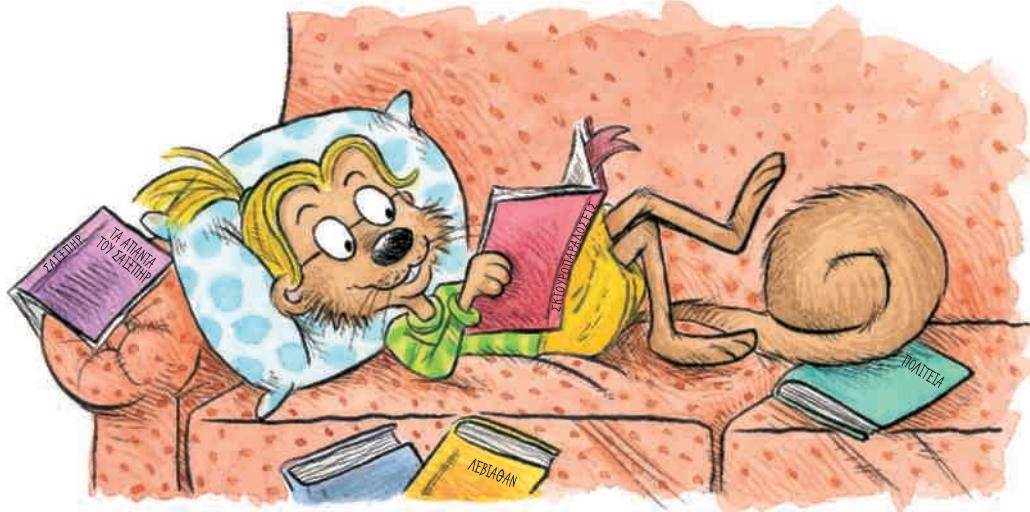
Ο Πανούλης έφυγε τρέχοντας.

«Περγίμενέ μου!» τσίριξε η Μαζιέλα.

Όταν έφτασαν στο δέντρο τους, η Σοφία ξάπλωσε στον καναπέ. Μετά είδε ένα βιβλίο. Και... έπρεπε να το πάρει αμέσως στα χέρια της.

Τοκ. Τοκ.

Στην πόρτα ήταν η Λιλή. «Θες να ζωγραφίσουμε;» έφτησε. «Έχω μερικά καινούρια βιβλία με σκέδια για να τα χρωματίσουμε».

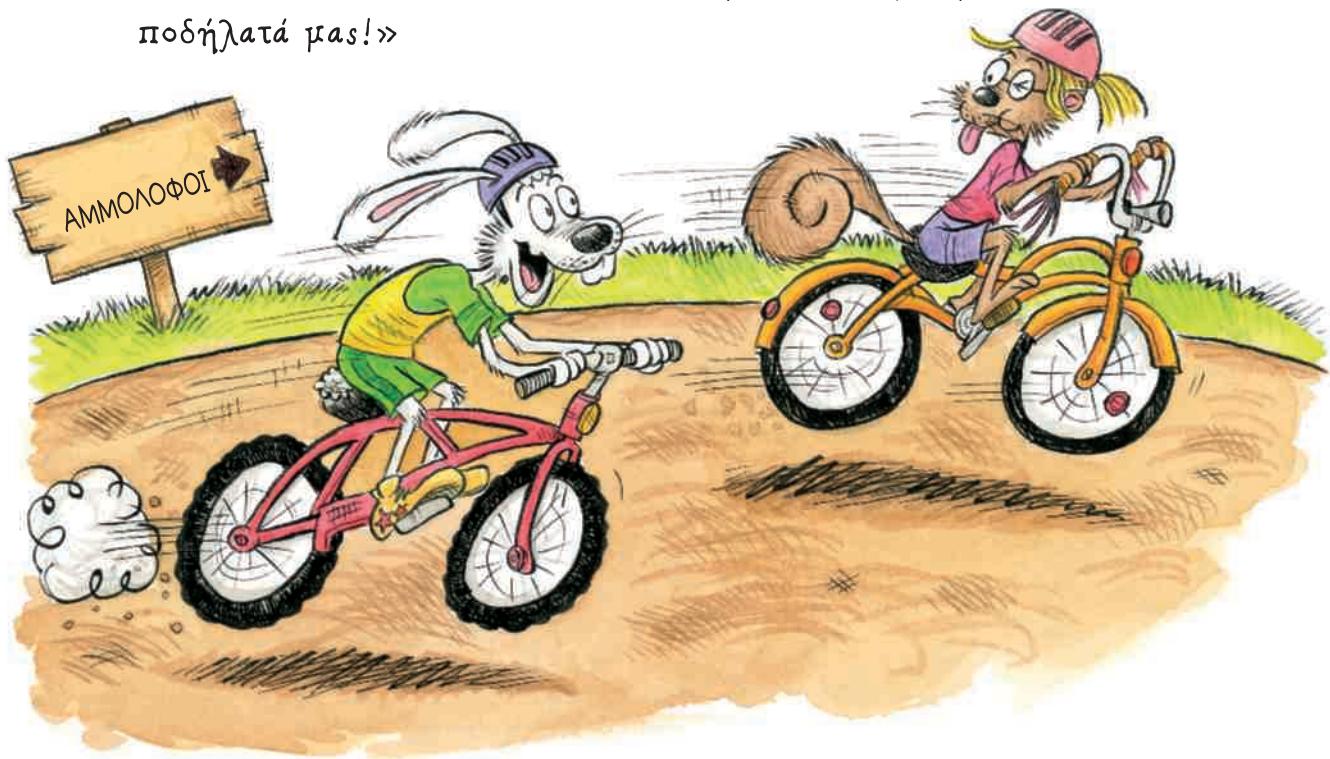
«Όχι, ευχαριστώ» είπε η Σοφία. «Είμαι εξαντλημένη. Ας ζωγραφίσουμε αύριο».

«Εντάξει» είπε η Λιλή. «Θα πάω στη Μαζιέλα».

Όταν έφυγε η Λιλή, η Σοφία ξανάπιασε το βιβλίο.

Την ίδια μέρα η Σοφία πήγε στο σπίτι του Πανούλη.
«Το σώμα μου χρειάζεται άσκηση» είπε. «Θες να κάνουμε
ποδήλατο τώρα;»

«Ω, ναι! Ναι!» είπε ο Πανούλης. «Ας καβαλήσουμε τα
ποδήλατά μας!»

Η Σοφία και ο Πανούλης έκαναν αρκετή ώρα ποδήλατο
τεργύρω από τις γ Βελανιδιές. Έπειτα η Σοφία είπε: «Ευχαριστώ,
Πανούλη. Στ' αλήθεια μου άρεσε η γυμναστική. Το σώμα μου
νιώνει καλύτερα και νομίζω πως η ζωή μου αρχίζει ν' αποκτά
ισορροπία. Θα το ξανακάνουμε κάποια στιγμή, ε;».

«Τέλεια» είπε ο Πανούλης.

